

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **T. B.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Vinohrady 45, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem ul. 30. dubna 24, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2015, č. j. 19 A 44/2015 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **se vrací** přeplatek soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Kateřiny Tomáškové, advokátky se sídlem Vinohrady 45, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2015, č. j. 19 A 44/2015 - 23, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „Policie ČR“) ze dne 5. 5. 2015, č. j. KRPT-11788-16/ČJ-2015-0700DP, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územního odboru Frýdek-Místek (dále jen „správní orgán I. stupně“), o zamítnutí žádosti stěžovatele o obnovu řízení ve věci blokové pokuty.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v řízení o povolení obnovy se zkoumá pouze splnění zákonných předpokladů pro obnovu řízení podle ust. § 100 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy je nedůvodná stěžovatelova námitka, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Tento by se stal předmětem řízení až v případě, že by obnova byla povolena. Jako nedůvodné vyhodnotil krajský soud výhrady stěžovatele, že správní orgány

neprovedly důkazy, které navrhl ke svým tvrzením. Dokazování vedené až v řízení o obnově podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu by totiž fakticky suplovalo správní řízení o přestupku a byl by popřen smysl blokového řízení. Krajský soud odkázal na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 4 As 93/2014 - 40, a poukázal na to, že z obsahu pokutového bloku vyplývá, že stěžovatel svým podpisem souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti předně namítal, že svým podpisem na pokutovém bloku vyjádřil souhlas pouze s tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ale nikoliv s tím, že by se dopustil přestupku, jelikož měl lékařské potvrzení o tom, že nemůže použít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Ačkoliv toto potvrzení neměl u sebe, nemohl se dopustit přestupku podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nezákonnosti, protože nepostupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a rovněž vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, protože se dostatečně nevypořádal se žalobními námitkami. Stěžovatel také s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítal, že nelze bez dalšího vycházet pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku, pokud se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích v něm zaznamenaných. Krajský soud však nenapravit nezákonnost postupu správních orgánů, které nepřihlédly k stěžovatelem navrhovaným svědkům, a zatížil tak svůj rozsudek vadou mající vliv na jeho zákonnost. Rozsudek krajského soudu označil stěžovatel také za nesrozumitelný. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V doplněních kasační stížnosti stěžovatel poukázal na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2015 - 69, resp. zásady v něm obsažené, které lze podle jeho názoru plně převzít i na danou věc. Podle stěžovatele mu body nebyly přiděleny ústavně konformním způsobem a byl porušen princip *ne bis in idem*. Stěžovatel polemizoval i s udržitelností bodového systému a přidal své úvahy *de lege ferenda*. Rovněž poukázal na to, že Policie ČR se ve svém rozhodnutí nezabývala rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103 a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38, na které stěžovatel poukazoval. Jelikož se s touto argumentací nevypořádal ani krajský soud, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

Policie ČR ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu byl stěžovatel dne 29. 1. 2014 kontrolován policejní hlídkou a souhlasil s projednáním zjištěných přestupků v blokovém řízení, což stvrdil podpisem na pokutovém bloku. Ten obsahuje také podpis úřední osoby – pprap. P. H., který se stěžovatelem pokutový blok sepsal. V kolonce popisující přestupkové jednání je uvedeno: „29. 1. 2014 v 16:25 hodin, ulice Hlavní třída, I/48, Frýdek-Místek (směr Místek), řidič motorového vozidla Nissan Terrano, RZ X nepřipoután bezpečnostním pásem, na vozidle neměl rozsvícená obrysová a potkávací svěla pro denní svícení, vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu, § 6 odst. 1 písm. a), § 32

pokračování

odst. 1, § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Pokuta uložená za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. ve výši 1.500,- Kč. S obsahem pokutového bloku koresponduje oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 4. 2. 2014 zpracované pprap. P. H. a také úřední záznam ze dne 10. 2. 2015 sepsaný také policistou pprap. H., v němž je uvedeno, že stěžovatel s vyřešením přestupků na místě v blokovém řízení a s výší pokuty souhlasil. Stěžovatel podal dne 14. 1. 2015, tj. téměř po uplynutí jednoho roku od spáchání předmětného přestupku, u správního orgánu I. stupně žádost o obnovu řízení, k níž připojil lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, vydané dne 2. 1. 2014 MUDr. V. B. s tím, že toto potvrzení se vydává na dobu do 30. 4. 2014. V žádosti o obnovu řízení uvedl, že porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se nemohl dopustit, protože nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Lékařské potvrzení u sebe v době kontroly neměl, jelikož ho zapomněl v příhradce jiného vozidla. Namítal, že policisté s ním dne 29. 1. 2014 řešili tři přestupky, se všemi souhlasil s výhradou, že povinnost připoutání se bezpečnostním pásem se na něj nevztahuje. Policisty byl mylně ubezpečen, že se nedopustil přestupku, za který se ukládají body. Jeho podpis na pokutovém bloku je jen souhlasem s přestupkem nepoužití bezpečnostních pásů za situace, kdy u sebe neměl lékařské potvrzení. Správní orgán I. stupně žádost stěžovatele o obnovu řízení ve věci blokové pokuty podle ust. § 100 odst. 6 správního řádu zamítl, neboť nebyly splněny podmínky obnovy řízení taxativně stanovené v odst. 1 citovaného ustanovení. Stěžovatelovo odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti namítal také nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto sůžním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena*

na nedostatek důvodů skutkových, nikoliv na důlých nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

Z toho, že krajský soud neakceptoval argumentaci stěžovatele a dospěl k odlišným závěrům, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku. Z jeho odůvodnění zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Při svých úvahách vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, a vzhledem k tomu, že neshledal důvody popsané v citovaném usnesení, nebylo nutné vypořádávat se výslovně s každou žalobní námitkou, když obnovu řízení nebylo možné povolit. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný ani z důvodu nesrozumitelnosti, kterou stěžovatel rovněž namítal. Napadený rozsudek neobsahuje vnitřně rozporný výrok, je rozlišen výrok a odůvodnění a obsahuje všechny stanovené náležitosti. Ostatně stěžovatel jeho obsahu porozuměl, když proti němu podal kasační stížnost obsahující obsáhlou argumentaci. Nesrozumitelný není rozsudek ani v důsledku argumentace krajského soudu k nepřiléhavě uvedenému ust. § 100 odst. 6 správního řádu ve výrocích rozhodnutí správních orgánů, který srozumitelně objasnil, proč nepovažuje tyto výroky za vnitřně rozporné. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další vady rozsudku krajského soudu, pro které by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v řízení o obnově řízení lze pouze zkoumat, zda jsou splněny zákonné podmínky podle ust. § 100 odst. 1 až 3 správního řádu. Otázkou, zda byl v původním řízení zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, by se správní orgány, a následně soudy, mohly zabývat až v novém řízení. Správním orgánům a krajskému soudu tak nelze vytýkat, že v dané věci odmítly důkazní návrhy stěžovatele. V této souvislosti lze odkázat na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65: „*Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu.*“

Stěžovatel dále uváděl, že svým podpisem na pokutovém bloku vyjádřil souhlas pouze s tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a nikoliv s tím, že by se dopustil přestupku, jelikož v té disponoval lékařským potvrzením prokazujícím, že nemůže ze zdravotních důvodů používat bezpečnostní pás. Za dané procesní situace, kdy je předmětem přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, se Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat k tomu, zda se stěžovatel dne 29. 1. 2014 dopustil jednání majícího znaky přestupku, protože by tím fakticky přezkoumával pravomocné rozhodnutí vydané v blokovém řízení. Touto otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již rovněž zabýval v citovaném usnesení, v němž vyslovil, že „*povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku*

pokračování

v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřadit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantiibus inu (necht' si každý stráží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.“ Obnova řízení tedy v případě přestupku, který byl řešen v blokovém řízení, zásadně nepřichází v úvahu. Přípuštěna je v souladu se závěry vyjádřenými v citovaném usnesení rozšířeného senátu pouze v případech, kdy žadatel o obnovu řízení neudělal souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba. Příkladně by se tak mohlo stát v situaci, kdy by byl podpis na pokutovém bloku zfalšován. O takovou situaci se však v daném případě nejedná, neboť je i s ohledem na stěžovatelovu argumentaci nesporné, že souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a svůj souhlas potvrdil podpisem na pokutovém bloku, v němž bylo v souladu se zákonem popsáno jednání i právní kvalifikace předmětného přestupku. V takovém případě přestupce nemůže zpochybňovat závěry učiněné v blokovém řízení a namítat, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Je jeho osobní odpovědností, zda se při podpisu pokutového bloku dostatečně pozorně seznámil s jeho obsahem. Pokud následně zjistil, že tak neučinil, není to důvod pro obnovu blokového řízení podle ust. § 100 správního řádu (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 9 As 45/2013 - 40). Pokud tedy stěžovatel namítal, že skutkové okolnosti případu byly jiné, případně že se zmýlil v následcích, které pro něho bude mít souhlas s jednáním popsáním v pokutovém bloku, nemůže to být důvodem pro obnovu řízení (srv. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 4 As 93/2014 - 40).

Poukázal-li stěžovatel na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, a z něho vyplývající zásady (zákaz dvojího trestání, princip zahlazení trestu, retroaktivita ve prospěch), Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že klíčovou otázkou v dané věci je, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 100 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel spatřuje důvod obnovy řízení ve změně judikatury, lze pouze zkoumat, zda tento důvod koresponduje s důvodem uvedeným v ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Otázkou obnovy řízení v souvislosti se změnou judikatury se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. Např. v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, uvedl, že obnova řízení podle citovaného ustanovení je určena k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu. Na tyto závěry poté Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 38/2012 - 27, v němž uvedl: „*Vzhledem k principu ochrany právní jistoty účastníků řízení však není možné dovozovat podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu pouze na základě vývoje právního posuzování určité problematiky, nebo vyslovením právního názoru zcela nového. Jiný výklad zmíněného ustanovení by vedl k takovému zásahu do právní jistoty účastníků, že by popíral základní principy, na kterých je vystavěn právní stát. Jakákoliv změna právního názoru by totiž otvírala možnost domáhat se obnovou řízení revize pravomocných rozhodnutí a princip právní jistoty by se stal pouhou iluzí nabrazenou nekončícím cyklem revizí soudních rozhodnutí. Takovým postupem by bylo porušeno základní právo zakotvené v čl. 1 Ústavy ČR, který v rámci definice právního státu obsahuje i princip právní jistoty a ochrany nabytých práv.“* Závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, na které poukázal stěžovatel, nejsou novou skutkovou okolností, ale týkají se pouze posouzení okolností právních. V takovém případě je však obnova řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu vyloučena. Navíc citované usnesení rozšířeného senátu neřeší identickou věc. Rozšířený senát se v něm zabýval otázkou, zda je či není záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7

odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nevyslovil, že by se v něm uvedené závěry či zásady měly aplikovat i na řízení o obnově řízení. Stěžovatelem vyjádřené úvahy *de lege ferenda* a námitky týkající se udržitelnosti bodového hodnocení jsou pro posouzení dané konkrétní věci irelevantní.

Pokud dále stěžovatel poukazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38, a ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, nebyla v nich řešena identická právní a skutková situace, jaká je v dané věci, protože v nich byly posuzovány námitky proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a nikoliv splnění podmínek pro obnovu řízení.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s názorem stěžovatele, že správní orgány a krajský soud vycházely z nesprávné judikatury. Jejich argumentace vychází ze závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 4 As 93/2014 - 40, které jsou aplikovatelné i v této věci.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Policii ČR žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Výrok o vrácení soudního poplatku vychází z toho, že stěžovatel v řízení o kasační stížnosti splnil svou poplatkovou povinnost, když uhradil soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč. Dne 24. 11. 2015 však stěžovatel uhradil na účet Nejvyššího správního soudu další soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Podle ust. § 10 odst. 1 věty druhé zákona o soudních poplatcích, bylo-li na poplatku zapláceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Jelikož stěžovatel zaplatil na soudním poplatku o 3.000 Kč více, než činila poplatková povinnost, rozhodl Nejvyšší správní soud o vrácení tohoto přeplatku. Pokud bylo úmyslem stěžovatele uhradit soudní poplatek za žalobu, je třeba, aby jej zaplatil příslušnému krajskému soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu